

Recensies

Ondanks het zware onderwerp, zorgen de luchtige schrijfstijl en de prettige omgeving waar het verhaal zich afspeelt, ervoor dat je er goed doorheen komt. Wat je zegt zie je zelf is een hoopgevende, realistische young adult die eigenlijk iedereen zou moeten lezen! Met een lach en een traan las ik dit boek en ik kijk enorm uit naar het volgende boek van Jacodine, *De stilte zegt genoeg*, dat in maart verschijnt.

[Lotsofbooklove](#) over *Wat je zegt zie je zelf*.

Ik ben zelf in behandeling voor mijn eetstoornis. Toen ik dit boek las had ik echt het gevoel begrepen te worden. Soms leek het gewoon alsof letterlijk mijn gedachten op het papier stonden ... Het is echt een aanrader voor mensen met een eetstoornis, voor omstanders, maar ook als 'neutrale' lezer. Het is luchtig geschreven, maar wel erg pakkend. Je wil blijven lezen en weten hoe het verhaal verder gaat. Een heel mooi boek waar je door geraakt en ontroerd wordt.

[AAO1](#) op bol.com over *Wat je zegt zie je zelf*.

Het boek was op bepaalde momenten enorm emotioneel, zo emotioneel dat ik hardop heb gehuild. Want waar het aan de ene kant verdrietig was, was het aan de andere kant ook wel weer heel mooi. Wat ook in het boek gezegd wordt is dat iedereen op een bepaald punt met rouw in hun leven te maken krijgt, het is daaronder denk ik ook belangrijk dat meer jongeren dit boek gaan lezen. Want buiten dat het een enorm mooi boek was, met een fijne schrijfstijl en goed uitgewerkte personages, was het ook een leerzaam boek.

[Therereadingtwinsnl](#) op Hebban over *De stilte zegt genoeg*.

Tijdens het lezen heb ik wel wat tranen gelaten moet ik zeggen. Het was voor mij persoonlijk zo herkenbaar. Jacodine schrijft met haar hart. En dat is voelbaar op elke pagina.

'De stilte zegt genoeg' is een prachtig en ontroerend verhaal over het verlies van een dierbare, rouw en het vinden van kracht om door te gaan. Dit verhaal laat ook heel duidelijk zien dat kwetsbaarheid een kracht is. En dat is denk ik de allerbelangrijkste boodschap. Het mag er zijn.

Ook dit tweede boek van Jacodine gaf mij kippenvel en raakte mij tot diep in mijn hart. Waar is Jacodine al die jaren geweest?

Ik ben voorstander van een nieuwe leeslijst voor de middelbare school, en beide boeken van Jacodine horen hier wat mij betreft op thuis.

[Bookaddictnl](#) over *De stilte zegt genoeg*.

Ik blijf het fascinerend vinden hoe de schrijfster, Jacodine, een onderwerp wat zo kwetsbaar is op deze manier weet te brengen. Ze draait er niet omheen, wat maakt dat ik het met momenten bijna kan voelen, maar de mate van luchtigheid en humor zijn helpend om het onderwerp te kunnen dragen. Zelfs in het dankwoord zijn de woorden zorgvuldig gekozen en is er ECHT aandacht voor dat wat zo lastig kan zijn.

Jacodine is een kei in het koppelen van de juiste woorden, wat maakt dat je echt even in een andere wereld zit, die van Iris en Maduro. Beiden twee uitgesproken karakters. Met twee verschillende achtergronden en interesses. Welke mooi door het boek heen gevlochten zijn. Alles wat geschreven is, klopt. Ik zou het gebouw van postbode Cheval bijna zelf bezoeken. Fascinerend!!

[JB1986](#) op Hebban over *Steen voor steen*.

Vanaf pagina één heb je als lezer een klik met Sara. Ze heeft een nuchtere kijk op het leven, voelde voor mij heel echt, gaat door het vuur voor haar kinderen en haar man, en ga maar door. Dat maakte haar niet cliché, maar realistisch en zorgt er meteen voor dat je Sara in je hart sluit en volledig met haar meegaat. Ook al voel je af en toe wel aan waar het verhaal naartoe gaat, toch zorgt de auteur ervoor dat het boek geen seconde verveelt. Zoek je een heerlijke feelgood met de nodige diepgang? Stop met zoeken! *Zwarte koffie, macchiato en takkenthe* is een van de leukste boeken in dit genre dat ik de afgelopen maanden heb mogen ontdekken en ik weet zeker dat ik meer wil lezen van deze auteur.

[Valeries boekenwereld](#) over *Zwarte koffie, macchiato en takkenthe*

Zelf hoopte ik al dat het verhaal van Marit verteld zou worden, en ik kan in alle eerlijkheid zeggen dat het nog leuker is dan ik me had voorgesteld. De inhoud van het verhaal boeit en bevat, naast humor en liefde, ook een aantal mooie en ontroerende verhaallijnen. Er is ruimte voor verdriet, zonder dat het feelgood gevoel wordt afgezwakt.

Jacodine van de Velde maakt haar personages interessant door ze niet eendimensionaal te houden, maar ze een mooie ontwikkeling door te laten maken. Alles wat ze meemaken en hebben meegemaakt geeft ze een diepgang die je in eerste instantie niet altijd zou vermoeden. Dit maakt dat je de personages graag beter wilt leren kennen. *Bagels en een bakkie troost* is een verhaal waarin kwetsbare onderwerpen een plek krijgen, maar dat toch een echte feelgood sfeer blijft uitademen.

[Indeboekenkast](#) over *Bagels en een bakkie troost*.